

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 20/2021. (V. 27.) AB HATÁROZATA

Újszentiván Község Önkormányzat Képviselő-testületének a helyi adókról szóló 17/2015. (XI. 30.) önkormányzati rendelete 6. § (2) bekezdésének „a II. körzetben: 240,- Ft/m²” szövegrésze megsemmisítéséről és alkalmazási tilalmának elrendeléséről

Az Alkotmánybíróság tanácsa jogszabály alaptörvény-ellenességének és nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy Újszentiván Község Önkormányzat Képviselő-testületének a helyi adókról szóló 17/2015. (XI. 30.) önkormányzati rendelete 6. § (2) bekezdésének az „a II. körzetben: 240,- Ft/m²” szövegrésze ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével, valamint XXX. cikk (1) bekezdésével, és ezért azt megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy Újszentiván Község Önkormányzat Képviselő-testületének a helyi adókról szóló 17/2015. (XI. 30.) önkormányzati rendelete 6. § (2) bekezdésének az „a II. körzetben: 240,- Ft/m²” szövegrésze a Szegedi Törvényszék előtt 101.K.701.354/2020. ügyszám, 101.K.701.364/2020. ügyszám és 101.K.701.365/2020. ügyszám alatt folyamatban lévő perben, továbbá valamennyi, bármely bíróság előtt folyamatban lévő, ugyanilyen tárgyú ügyben nem alkalmazható.

Az Alkotmánybíróság e határozatát a Magyar Közlönyben közzé kell tenni.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. A Szegedi Törvényszék három normakontroll eljárást kezdeményezett az Alkotmánybíróságnál az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *b*) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján. A sérelmezett normának és az indítványban előadott alkotmányossági kérdéseknek az azonosságára tekintettel az ügyek végzéssel egyesítésre kerültek az Abtv. 58. § (2) bekezdése és az Ügyrend 34. § (1) bekezdése alapján.
- [2] A kérelmek arra irányultak, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy Újszentiván Község Önkormányzat Képviselő-testületének a helyi adókról szóló 17/2015. (XI. 30.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Ör.) 6. § (2) bekezdésének az „a II. körzetben: 240,- Ft/m²” szövegrésze sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, XXX. cikk (1) bekezdését, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: EJEE) Első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkébe ütközése okán az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdését, és ezért azt az Alkotmánybíróság semmisítse meg, továbbá egyedi és általános alkalmazási tilalmát is rendelje el.
- [3] 2. Az alapügyek tényállását az Alkotmánybíróság a bírói indítványok alapján a következőképpen állapította meg.

- [4] 2.1. Az Ör. 2019. január 1-jével módosított rendelkezései szerint a község belterületén (I. körzet) 30 Ft/m²-ről 120 Ft/m²-re emelkedett a telekadó mértéke. A község külterületén (II. körzet) – a kivett major kivételével – a változás aránya ugyanekkora volt: 60 Ft/m²-ről 240 Ft/m²-re nőtt az adómérték.
- [5] Az elsőfokú adóhatóságként eljáró jegyző a fentieknek megfelelően határozataival kivetette az alapügyekben szereplő három adóalany (egy természetes személy és két gazdasági társaság) négy külterületi ingatlanra a területalapú telekadót a 2019. adóévre. Újszentiván Község Önkormányzat Képviselő-testületének a község helyi építési szabályzatáról szóló 4/2004. (V. 13.) rendelete szerint az érintett ingatlanok „Gip2” jelű, ipari, gazdasági övezetbe soroltak, jóllehet azok közül kettő közlekedési terület.
- [6] Az adóalanyok fellebbezést nyújtottak be, amelyeket a Csongrád Megyei Kormányhivatal mint másodfokú adóhatóság elutasított. A határozatok indokolása szerint ténykérdés annak vizsgálata, hogy az adómérték differenciálása kellő mélységűnek tekinthető-e, amely bizonyítási eljárás lefolytatását teszi szükségessé. A másodfokú adóhatóságnak az önkormányzatok törvényességi felügyelete során azonban nincs erre jogszabályi lehetősége. Az Ör. az adómértéket differenciáltan, belterületre és külterületre bontva határozta meg, mindezek mellett a differenciálás mélységével és az adó mértékének az arányosságával kapcsolatos felülvizsgálat kezdeményezésére egy esetleges közigazgatási perben van csak lehetőség. Kétségtelen, hogy az érintett ingatlanok a telekadó tárgyát képezik, és mentesség nem vonatkozik rájuk.
- [7] A másodfokú adóhatóság azt is megjegyezte, hogy a telekadó inflációval növelt (valorizált) adómaximuma 2019. január 1. napjától 345,1,- Ft/m². Az Ör. a telekadó mértékét a II. körzetben ennél sokkal alacsonyabban határozza meg. Hivatkozott továbbá a Kúria Önkormányzati Tanácsa (a továbbiakban: Önkormányzati Tanács) Köf.5021/2017/4. számú határozatára, miszerint a tanácsi gyakorlat egyértelmű a tekintetben, hogy a vagyon értékének 60–70%-át kitevő adómérték már konfiskálónak tekinthető. Ugyanakkor azt is rögzítette másodfokú határozataiban, hogy ha a jegyző által előadott feltételezést elfogadjuk, amely egy belterületi lakópark 5900 Ft + ÁFA/m²-es telekárából jutott el az 1000 Ft/m² alapulvételehez az adóalanyok telkeinek az esetében, akkor az elvonás mértéke meg sem közelítené az elkobzó adó szintjét, hiszen az adóterhelés csak 24% lenne.
- [8] 2.2. A telekadó érintett alanyai felperesként keresettel támadták a másodfokú adóhatóság határozatait. A keresetek az adóhatósági határozatok megsemmisítésére irányultak, és azt is tartalmazták, hogy a telekadó mértéke konfiskáló jellegű, ezért közvetlenül alaptörvény-ellenes.
- [9] 2.3. Az indítványozó bíróság a jelen ügyben sérelmezett szabállyal szemben két alkalommal az Önkormányzati Tanácshoz fordult. Az első eljárásban az Önkormányzati Tanács a hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét állító bírói indítványt azzal az elvi tartalommal utasította el, hogy „[a] belterületi ingatlanokra kiszabott telekadóhoz képest a külterületi ingatlanokra vonatkozóan magasabb adómértéket megállapító szabályozás diszkriminatív jellegét önmagában a bel- és külterületi ingatlanok fajlagos értékének összehasonlítása nem alapoza meg” (Kúria Köf.5041/2019/4. számú határozat, Indokolás [33]).
- [10] A második eljárásban az Önkormányzati Tanács az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésébe és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése alapján alkalmazandó EJEE Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkébe ütközésének vizsgálatára vonatkozó indítványrészt hatáskör hiányában elutasította. Ezt meghaladóan, amely részbe beletartozott a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Hatv.) 7. § g) pontja szerinti teherviselő képesség elvének állítólagos sérelme is, az eljárást megszüntette. Az elutasítást azzal indokolta, hogy „[a]z Önkormányzati Tanács a normakontroll eljárásban a helyi norma más jogszabályba ütközésének megállapítására irányuló indítványt az alaptörvényi összefüggéseket is értékelve vizsgálja. Ugyanakkor a helyi norma más jogszabály közbejötté nélküli [...], közvetlenül Alaptörvénybe ütközését állító indítványt (indítványrészt) az Önkormányzati Tanácsnak nincs hatásköre vizsgálni, figyelemmel az Alaptörvény T) cikkének (2) bekezdésére, valamint a 25. cikk (2) bekezdésére.” (Kúria Köf.5014/2020/9. számú határozat, Indokolás [19]) A megszüntetés indoka pedig az volt, hogy a Hatv. 7. § g) pontjára a Szegedi Törvényszék már az első eljárásban is hivatkozott, és azt az Önkormányzati Tanács korábbi határozatában már átfogóan, valamennyi összefüggés vonatkozásában érdemben megvizsgálta (Kúria Köf.5014/2020/9. számú határozat, Indokolás [13]).
- [11] 3. A fenti előzményeket követően fordulta Szegedi Törvényszék az Alkotmánybírósághoz a 101.K.701.354/2020/10. számú, a 101.K.701.364/2020/10. számú és 101.K.701.365/2020/10. számú végzésekkel. A bírói kezdeményezések alapján az adótárgyak releváns adatai közé tartozik, hogy a telek ingatlanszakértő által 2019. január 1-jétől becsült értékéhez képest a telekadó 2019. évi összege a kivett közforgalom számára megnyitott magán-

út esetében 228,5% volt, a kivett telephely esetében 78,24% volt, a kivett út esetében 78,18% volt, a kivett telephely, legelő, kivett víztározó esetében 78,12% volt.

- [12] 3.1. A bírói indítványok szerint a sérelmezett adómérték azért ellentétes a tulajdonhoz való joggal [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés], valamint az arányos köztelherviselés elvével [Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdés], mert az az adómérték, amely a vagyon értékének olyan kiemelkedően magas százalékát vonja el évente, mint amilyen az alapügyekben ingatlanszakértői értékbecslés alapján megállapításra került, belátható időn belül felémésztí az adótárgyat. Három ingatlannál ez az időtartam alig több mint egy év. A negyedik ingatlan esetében pedig kevesebb mint fél év, hiszen ebben az esetben az éves adó a telek szakértő által becsült értékének a kétszeresét is meghaladja. Az ilyen adómérték súlyosan aránytalan, konfiskáló jellegű. Valójában már nem is adóról van szó.
- [13] 3.2. Az indítványok értelmében a támadott adómérték sérti az EJEE Első kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének első két mondatát, és ezáltal ellentétes az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésével. A javak békés élvezetébe történő beavatkozásnak még akkor is minden esetben „megfelelő egyensúly”-t kell találnia a közösség általános érdekének kívánalmai, valamint az egyén alapvető jogai védelmének követelményei között, ha a beavatkozás jogszabályban előírt feltételek szerint kerül alkalmazásra. Észszerű arányossági viszonyoknak kell fennállnia az alkalmazott eszközök, valamint az elérni kívánt célok között. A telekadó konfiskáló jellege miatt az Ör. sérelmezett rendelkezése az alapper felpereseinek az oldalán túlzott és egyéni teherrel jár, ezért a telekadó mértéke nem tekinthető az elérni kívánt céllal észszerűen arányosnak. Az indítványozó bíróság a 3223/2019. (X. 11.) AB határozat indokolásának [13] bekezdésére hivatkozva utalt arra, hogy amennyiben az Alaptörvény és valamely vállalt nemzetközi kötelezettség tartalma azonos, az Alkotmánybíróság az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésén keresztül vizsgálja, hogy a belső jogszabály összhangban áll-e az Alaptörvény, és egyúttal a nemzetközi szerződés azonos tartalmú szabályából fakadó garanciális követelményekkel.
- [14] 3.3. A bírói indítványok az Alaptörvény egyéb rendelkezéseit is megjelölték, de azokhoz indokolást nem fűztek. Ezek közé tartozott az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, O) cikke, I. cikk (3)–(4) bekezdése, II. cikke és XV. cikk (1)–(2) bekezdése.

II.

- [15] 1. Az Alaptörvény érdemi döntéssel érintett rendelkezései:

„XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

„XXX. cikk (1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.”

- [16] 2. Az Ör. sérelmezett rendelkezése:

„6. § Az adó évi mértéke [...] (2) A II. körzetben: 240,- Ft/m²”.

III.

- [17] Az Alkotmánybíróság megvizsgálta, hogy a bírói indítványok megfelelnek-e az Alaptörvényben és az Abtv.-ben lefektetett formai és tartalmi kritériumoknak {a feltételekkel kapcsolatos gyakorlatot lásd például: 3242/2017. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [7]; 3102/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [18]; 7/2020. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [9]}.
- [18] 1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a bíróság a peres eljárás felfüggesztése mellett végzéssel fordult az Alkotmánybírósághoz mindhárom esetben. Az indítványok alaptörvény-ellenesség, illetve nemzetközi szerződésbe ütközés megállapítására, jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére, valamint általános és egyedi alkalmazási tilalom elrendelésére irányultak. A bíróság az előtte folyamatban lévő perekben alkalmazandó ön-

kormányzati rendeleti szabályt támadta oly módon, hogy alkotmányjogilag értékelhető indokolást adott elő az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésével, XIII. cikk (1) bekezdésével és XXX. cikk (1) bekezdésével összefüggésben. Az indítványok tehát e tekintetben megfeleltek a határozott kérelem követelményének [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés]. Azt is megállapította azonban az Alkotmánybíróság, hogy az indítványok az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, O) cikke, I. cikk (3)–(4) bekezdése, II. cikke és XV. cikk (1)–(2) bekezdése vonatkozásában (lásd a jelen határozat indokolásának [14] bekezdését) indokolás hiányában nem feleltek meg a határozott kérelem követelményének, ezért ezeknek az érdemi vizsgálatára nem volt lehetőség [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].

- [19] 2. Az Alkotmánybíróság vizsgálta azt is, hogy a bírói indítványok megfelelnek-e az Abtv. 37. § (1) bekezdésének. E tekintetben a testület azt állapította meg, hogy az indítványok kizárólag arra irányultak, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény rendelkezéseivel ütköztesse az Ör. sérelmezett szabályát. A vizsgálat tárgyába tehát törvények, illetve más jogszabályok nem tartoztak bele. Ennek megfelelően hangsúlyozandó, hogy a jelen ügyben az Alkotmánybíróság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az Ör. támadott adómértékét közvetlenül összevesse az Alaptörvénnyel, továbbá arra is rá kell mutatni, hogy ennek az elbírálására más fórumnak nincsen hatásköre.
- [20] Megjegyzendő, hogy az előbbi megállapítás teljes mértékben összhangban áll az Önkormányzati Tanács fentebb hivatkozott határozatával is, amely hatáskör hiányában szüntette meg az eljárást (lásd: Kúria Köf.5014/2020/9. számú határozat, Indokolás [19]), továbbá az Önkormányzati Tanács egyéb döntéseivel is (lásd például: Kúria, Köf.5041/2019/4. számú határozat, Indokolás [31]; Köf.5.029/2020/6. számú határozat, Indokolás [7]), amelyek együttesen már állandó gyakorlattá szilárdultak. Megjegyzendő továbbá, hogy az Alkotmánybíróság egyik legutóbbi határozatában annak ellenére folytatta le egy önkormányzati adórendelet érdemi alkotmányossági felülvizsgálatát az Alaptörvény XV. cikkével és XXX. cikkével összefüggésben, hogy az alkotmányjogi panaszindítvány mindkét cikk tekintetében tartalmazott a Hatv.-be ütközéssel kapcsolatos érvelést is (lásd: 3285/2020. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [17]–[31]).
- [21] 3. Az érdemi vizsgálat lefolytatása előtt az Alkotmánybíróság végül azt vizsgálta meg, hogy a hatásköri korlát [Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdés] akadályát képezi-e az érdemi döntéshozatalnak. E tekintetben a testület először azt állapította meg, hogy a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálata mint alkotmánybírói hatáskör egyáltalán nem áll az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésének alkalmazási hatálya alatt. Ezt ugyanis az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *f*) pontja tartalmazza. A hatásköri korlát pedig az utóbb hivatkozott bekezdés *b*)–*e*) pontjaiban szabályozott hatáskörökre vonatkozik az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése szerint.
- [22] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy az alkotmányossági felülvizsgálatot korlátozó szabály alkalmazási hatályát megszorítóan értelmezi. Ez a megközelítés áll ugyanis összhangban az Alkotmánybíróság alkotmányvédelmi funkciójával, amely abban az alaptörvényi szabályban gyökerezik, miszerint „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve” [Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdés]. „Az Alkotmánybíróság a megszorító értelmezés nyomán haladva azt is kidolgozta már a gyakorlatában, hogy a zártkörű felsorolásban szereplő törvények egyes normái tartalmi vizsgálat alapján sorolandók a korlátozás hatálya alá. Ily módon érvényesül a hatásköri korlát jelentésének a kibontásakor a tartalom elsődlegessége a formával szemben.” {34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [38]} Annak ellenére, hogy a helyi adózással kapcsolatos szabályok a hatásköri korlát alkalmazása során sajátos értelmezési tartományba tartoznak, „a tartalom elsődlegessége a formával szemben – mint értelmezési alapelv – ebben az esetben is úgy érvényesül, ahogyan például a központi adónemek vagy akár az illetékek esetében” {8/2021. (III. 2.) AB határozat, Indokolás [73]}.
- [23] Ezek alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg a bírói indítványok alapján eljárva, hogy az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése részét képező zártkörű törvényi listában a helyi adók központi feltételeiről szóló törvény kapott helyet hat egyéb pénzügyi tárgyú törvény mellett. A törvényeket tartalmazó felsorolásban tehát a helyi adókról szóló önkormányzati rendeletek nem szerepelnek. Figyelemmel arra is, hogy az Alkotmánybíróság az előző pontban megállapította, hogy a jelen eljárásban a vizsgálat tárgyát törvény – így különösen a Hatv. – nem képezi, a hatásköri korlát nem vonatkozik az Ör. sérelmezett szabályának közvetlen alkotmányossági felülvizsgálatára. A 3285/2020. (VII. 17.) AB határozat indokolásának [25]–[31] bekezdései is azt támasztják alá, hogy az Alkotmánybíróság teljes hatáskörben vizsgálhatja az önkormányzati adórendeleteket. Következésképp

pen az Alkotmánybíróság érdemben foglalkozhat az indítvánnyal az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése és XXX. cikk (1) bekezdése tekintetében.

- [24] 4. A fentiek értelmében nem volt akadálya annak, hogy az Alkotmánybíróság a bírói kezdeményezésekben foglaltak alapján érdemi vizsgálatot folytasson le az Ör. támadott szabálya felett. Az Alkotmánybíróság megke-reste Újszentiván Község polgármesterét, és a megkeresésre adott választ figyelembe vette a következő pont-ban írtak szerint.

IV.

- [25] A bírói kezdeményezések megalapozottak.
- [26] 1. Az Alkotmánybíróság először áttekintette az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésével kapcsolatban folytatott gyakorlatát, és levonta az abból adódó következtetéseket.
- [27] 1.1. Az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésének általános tartalmával kapcsolatban az Alkotmánybíróság a kö-vetkező lényeges megállapításokat tette az eddigiekben. „A közteherviselési kötelezettség az alapvető kötele-zettségek egyike, az Alaptörvény Szabadság és felelősség című részében található. E kötelezettség érvényesülé-se hiányában fenntarthatatlanná válna a demokratikus jogállam működése, mert nem állnának rendelkezésre a szükséges anyagi erőforrások a közfeladatok ellátásához. Ezért rendelkezik úgy az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése, hogy »[t]eherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően minden-ki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.« [...] A jogállami keretek között érvényesülő általános, egyen-lő és arányos közteherviselési kötelezettség folytán senki sem köteles arra, hogy több adót fizessen annál, mint amennyi a törvényből következik, de mindenki köteles arra, hogy annyi adót megfizessen, amennyi a törvény-ből következik.” {17/2019. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [80], [83]}
- [28] A közteherviselési kötelezettség a közteher alanya és az állam közti konkrét közjogi jogviszonyban érvényesül, amelynek lényeges sajátosságait a jogalkotó és a jogalkalmazó szervek kötelesek megfelelően figyelembe venni {e sajátosságokat lásd például: 34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [64]; 25/2020. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [56]–[57]}.
- [29] 1.2. Az Alkotmánybíróság a közteherviselés arányosságával kapcsolatban is hozott már döntéseket az Alaptör-vény hatálya alatt. Azt állapította meg, hogy „[a]z Alaptörvény a XXX. cikkben nem hivatkozik már a jövedelmi és vagyoni viszonyokra (mint az Alkotmány 70/I. §-a), ezeket a fogalmakat a teherbíró képesség, illetve a gaz-daságban való részvétel kifejezései váltják fel. A közteherviselési szabálynak ezzel a változásával a korábbi Alkotmányhoz képest a jövedelmi, vagyoni viszonyoknak való megfeleléstől távolodás, de az arányosság köve-telményének fennmaradása látszik. A teherbíró képesség tekintetében az egyén teherbíró képessége és a gaz-dálkodó szervezeteké külön megítélés tárgyát kell képezze, utóbbiak esetében a teherviselő képesség szélesebb alapokon nyugszik, hiszen a gazdasági teherbírást egy minimumszintjének fennállása – az egyéni teherviselési képesség esetleges hiányával ellentétben – a gazdálkodási tevékenység végzése folytán vélelmezhető, mértéke ugyanakkor esetenként változó lehet. A teherbíró képesség elve egyúttal az elkobzó jellegű terhek tilalmát is jelenti, melynek szélső határáig – amíg az nem nyilvánvalóan aránytalan, indokolatlan, eltúlzó mértékű – ugyanakkor a jogalkotó számára széles moz-gástér áll rendelkezésre (1558/B/1991 AB határozat, ABH 1992, 506, 507), figyelemmel az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés második mondatára is.” {3149/2013. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [64]–[65]; megerősítette: 3047/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [37]; 8/2019. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [39]; 3090/2019. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [36]; 17/2019. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [82]}.
- [30] Ehhez azt tette hozzá az Alkotmánybíróság, hogy az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdéséből következik: „a jogalkotó széles mérlegelési szabadsággal rendelkezik a tekintetben, milyen alanyi körre milyen típusú és mértékű adót vet ki. Az egyetlen alkotmányos korlát, hogy a teherbíró képességet, illetve a gazdaságban való részvétel mértékét figyelembe kell vennie, vagyis nem lehetetlenítheti el anyagilag az adózót.” {Előszőr: 3047/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [38]; lásd még: 3157/2017. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [36]; 3090/2019. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [37]; legutóbb: 17/2019. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [64]}

- [31] Az egyik legutóbbi kapcsolódó döntésében, amely visszautasításról rendelkezett, az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy „megfelelő indítvány alapján továbbra sem tartja kizártnak annak vizsgálatát, hogy egy, helyi adót megállapító önkormányzati rendelet konkrét szabályozása megfelel-e az Alaptörvényben, így különösen annak XIII. cikk (1) bekezdésében, illetve XXX. cikkében foglalt követelményeknek. A Hatv.-ben megállapított legmagasabb adómértéket el nem érő helyi adó is lehet ugyanis összességében, a szabályozás egészét figyelembe véve konfiskáló jellegű. Ebben az esetben egyedül az Alkotmánybíróságnak van lehetősége arra, hogy az önkormányzat által kivetett, konfiskáló jellegű helyi adó alaptörvény-ellenességét közvetlenül az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének, illetve XXX. cikkének sérelme miatt megállapítsa és megsemmisítse.” {3460/2020. (XII. 14.) AB végzés, Indokolás [45]}
- [32] 1.3. Az eddigiekből az következik, hogy az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdéséből közvetlenül, más jogszabály közbejötté nélkül is levezethetők alkotmányossági elvárások a helyi adók önkormányzati rendeletben szabályozott mértékére. Ezek egyike az arányosság követelménye. E tekintetben az Alaptörvényben rögzített közteherviselési kötelezettség azt követeli meg a helyi adók alanyaitól, hogy teherbíró képességüknek, illetve a gazdaságban való részvételüknek megfelelően, vagyis azokkal arányosan járuljanak hozzá a helyi szükségletek fedezéséhez. Ebből következően a súlyosan aránytalan, elkobzó jellegű adó kivetésére az önkormányzatoknak nem ad alkotmányos felhatalmazást az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése. Az adóalanyok szempontjából közelítve az itt tárgyalt problémához: az adóalanyokat terhelő egyéni közteherviselési kötelezettség terjedelme nem parttalan. Csak és kizárólag az arányos mértékig terjedhet minden egyes adóalany esetében.
- [33] Az Alaptörvény absztrakt szabálya tehát az arányosságot mint a közteherviselési kötelezettség egyik elemét magában foglalja. Ebből azonban konkrét, számszerűsített határ általában véve nem következik. Ennek megfelelően a helyi jogalkotó számára széles alkotmányos mozgástér áll rendelkezésre az adóterhelés rendeleti szintjének törvényi keretek közt való kijelölésére, de szélsőséges esetekben az is megállapíthatóvá válik, hogy egy helyi adó mértéke közvetlenül az Alaptörvénybe ütközik. Ennek megállapítására az Alkotmánybíróság rendelkezik feladat- és hatáskörrel az Alaptörvény 24. cikk (1)–(2) bekezdése alapján, figyelemmel az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésére is.
- [34] 2. Ezt követően az Alkotmánybíróság áttekintette a tulajdonhoz való joggal [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés] kapcsolatos gyakorlatát, és levonta az abból adódó következtetéseket.
- [35] 2.1. Az Alkotmánybíróság a tulajdonhoz való joggal összefüggésben következetes gyakorlatot alakított ki. Ennek lényege, hogy „az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével. Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más. [...] Az alapjogi tulajdonvédelem sajátosságai miatt az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírósági értékelés volta-képpen tere a cél és az eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányosságának megítélése lett.” {Lásd az Alaptörvény hatálya alatt például: 26/2013. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [161]; 3091/2015. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [17]; 3/2020. (I. 3.) AB határozat, Indokolás [79]}.
- [36] „[A]z Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonjog korlátozásának alkotmányos mércéje – a jogkorlátozás alapját vizsgálva – enyhébb követelményt támaszt az alapjogok Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésébe foglalt szükségességi mércéjénél, mivel ez esetben elegendő a közérdek meglétét igazolni.” {Lásd például: 34/2015. (XII. 9.) AB határozat, Indokolás [46]; 3180/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [23]; 3071/2019. (IV. 10.) AB határozat, Indokolás [26]}.
- [37] Hangsúlyozva, hogy az Alaptörvény szerint a tulajdon társadalmi felelősséggel jár, azt is megállapította továbbá az Alkotmánybíróság, hogy „[a] törvényben előírt kötelező befizetések csak aránytalanságuk esetén vethetnek fel tulajdoni korlátozással kapcsolatos kérdést” {3149/2013. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [61]}.
- [38] 2.2. A fentiekből az következik, hogy az alkotmányjogi értelemben vett tulajdon mindenkori közjogi korlátai közé tartozik a közterhekhez való hozzájárulási kötelezettség, amely alkotmányos alapot teremt az adók bevezetésére és működtetésére. Nem kétséges, hogy adóbevételekre szükség van az állami és az önkormányzati

költségvetés egyensúlyának és fenntarthatóságának a biztosítása érdekében [vesd össze: Alaptörvény N) cikk]. Ennek megfelelően az adótárgyak feletti tulajdonhoz való jog alkotmányos tartalmát azzal együtt kell általában értékelni, hogy az közérdekből magában foglalja az adófizetési kötelezettség intézményesíthetőségét egyfelől a tulajdonnal együtt járó társadalmi felelősség okán, másfelől a közteherviselés elvéből fakadóan. A tulajdon ebben az értelemben is kötelez, ezért az adófizetési kötelezettség jellemzően nem vet fel alkotmányossági kérdést a tulajdonhoz való jog körében. Összességében: a tulajdonhoz való jog nem zárja ki az adóztatást.

- [39] A tulajdonhoz való jog közteherviselési kötelezettségben jelentkező korlátozása akkor válik alkotmányjogi értelemben aggályossá, amikor a fizetési kötelezettség egyértelműen túlterjeszkedik az arányos mértéken. A súlyosan aránytalan adó ugyanis elveszíti a közteherviselési kötelezettségen nyugvó legitimitását, ami az előbbi bekezdésben írtak szerint a korlátozást általában véve megalapozza. Következésképpen igazolhatatlanná válik az adójogi teher. Ebben az esetben a tulajdont a jogalkotó közjogi eszközzel olyan súlyos mértékben terheli meg, hogy gazdasági hatását tekintve tulajdonképpen elkobozza azt. Az ilyen adó célt téveszt. Egyszerre valószínűsíthető az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésének és XIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét, amit az Alkotmánybíróság az adó típusának, az adójogi jogviszonynak és az ügy más releváns körülményeinek a vizsgálata alapján eseti döntésében megállapíthat.
- [40] 3. Az Alkotmánybíróság a sérelmezett normára vetítette az arányos közteherviselés elvének és a tulajdonhoz való jognak az előző pontban összefoglalt tartalmát.
- [41] 3.1. Az Ör. – a magyar önkormányzatok túlnyomó többségéhez hasonlóan – területalapú telekadó bevezetéséről rendelkezett, jóllehet a képviselő-testületnek arra is lett volna lehetősége, hogy értékalapú adóztatás mellett döntsön, amely esetében az adó mértéke a Hatv. értelmében nem haladhatja meg a telek korrigált forgalmi értékének a 3%-át (vesd össze: Hatv. 21–22. §).
- [42] Jellemzően a területalapú adómérték alkalmazása jelenti az adóztató közhatalom számára a praktikusabb megoldást. Miközben a telekadót bevallás alapján veti ki a jegyző, rendelkezésére állnak a közhiteles ingatlan-nyilvántartás kontrolladatai is. Az adó alapja meglehetősen stabil objektív tény, ami kiszámíthatóvá teszi az adó működtetését az adójogi jogviszony mindkét alanya számára. A telek korrigált forgalmi értékének a megállapítására így nem kell hatósági erőforrásokat felhasználni, és ennek az értéknek a változását sem kell szorosan nyomon követni.
- [43] A területalapú helyi vagyonadók esetében az arányosság követelménye akkor vált különösen jelentős kérdéssé a magyar helyi adórendszerben, amikor a törvényalkotó a telek fogalmának kiterjesztése útján lehetővé tette a külterületi telkek adóztatását is 2011. november 30-i hatálybalépéssel (a törvénymódosítást lásd: az egyes adótörvények és azzal összefüggő egyéb törvények módosításáról szóló 2011. évi CLVI. törvény 170–180. §). Ezek esetében ugyanis a belterületi telkekhez képest jóval nagyobb a valószínűsége annak, hogy méretükhöz képest keveset érnek. Ez a jellemző a területalapú adóztatás alkalmazása esetében annak a jogi kockázatát rejti magában, hogy a telek négyzetméterben kimutatott méretéhez igazodó adómérték akkor is kiemelkedően magas összegű adóhoz vezethet, ha a helyi jogalkotó nem terjeszkedik túl a Hatv. adta kereteken.
- [44] 3.2. A területalapon kivetett telekadó jogtechnikai szinten eloldja az adó összegét az adótárgynak minősülő telek értékétől. Ez a hatás jelentkezett a bírói indítványok alapját képező esetekben, amelyekben a telkek értékét a bírósági eljárásban szakértő állapította meg becsléssel, a 2019. január 1-jétől hatályos állapot szerint. Ezek az adatok a kezdeményezésekben rögzített tényállás részét képezik, amit az Alkotmánybíróság nem von kétségbe. Új tényállást ugyanis nem állapít meg, és főszabály szerint kiterjedt bizonyítási eljárást sem folytat le (vesd össze: Abtv. 57. §).
- [45] Olyan konkrét közigazgatási normakontroll-eljárásban, mint amilyen például a bíró által kezdeményezett önkormányzati tanácsi vagy alkotmánybírósági eljárás, az arányosság vizsgálatát nem lehet feltételezésekre vagy jövőbeli várakozásokra építeni. Az ilyen eljárás ugyanis retrospektív szemléletű, hiszen a közigazgatási hatóság az ügyet végleges határozatával már lezárta, és ehhez képest utóbb kell döntenie olyan jogkérdésekről, amelyek visszahatnak az alapügyre. Tényként kezelendő tehát ebben az alkotmánybírósági eljárásban, hogy az adótárgyak 2019-re kimutatott értékéhez képest a 2019. évi telekadó összege mekkora arányt tesz ki. Ezt nem befolyásolja, hogy a későbbi adóévekben miként változhat(ott) a telkek értéke a Gip2 jelölésű külterületen, és az sem, hogy a jegyző milyen logikai fejtegetésekkel jutott el a településen kialakított belterületi lakópark telekárából az általa feltételezett 1000 Ft/m²-es értékhez. A telek értékének a megállapítása ugyanis szakkérdés.

Ezért a jelen ügyben a bírói indítványban előadott tényállás részét képező konkrét telkek konkrét szakértői értékbecslését az sem ronthatta le, amire az önkormányzat hivatkozott a megkeresésre adott válaszában. Az ugyanis egy másik telkek 2017-ben készített forgalmi értékbecsléséről szólt.

- [46] Alkotmányjogi értelemben ez a tényállás azt a kérdést veti fel, hogy a területalapú adóztatási technika törvényi kereteken belüli választása attól is eloldja-e a helyi jogalkotót, hogy megfeleljen az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésének és XIII. cikk (1) bekezdésének. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény előbbi szabályai akkor is kötik a helyi jogalkotót, ha a törvényi alternatívák közül az értékalapú adóztatást alkalmazza, és akkor is, ha a területalapú adóztatás mellett dönt. Az Alaptörvényből fakadó követelményeknek tehát mindkét esetben érvényesülniük kell. A magyar jogrendszer alapja az Alaptörvény [Alaptörvény R) cikk (1) bekezdés], amin nem kerekedhet felül az adóztatás Ör.-ben alkalmazott technikája.
- [47] 3.3. A következő kérdés a mérés módszerére irányul. Az arányosság Alaptörvényből fakadó követelményét miként lehet értelmezni abban az esetben, amikor a telekadó az önkormányzat döntése miatt nem a telek értékéhez, hanem annak területéhez aránylik? Végső fokon nem lehet eltekinteni attól, hogy az ingatlanok – különösen a külterületi telkek – mint a vagyonadó tárgyai milyen értéket képviselnek. Ezt támasztja alá a szakirodalmi megközelítések mellett a bírói gyakorlat is (Önkormányzati Tanács, Alkotmánybíróság). Tehát a vagyonnal arányos közteherviselés értelmezése szempontjából a telekadó éves összege a telek értékéhez viszonyítandó a területalapú adóztatás esetében is a szélsőséges esetekben. A jogvita tehát nem a módszerről, hanem annak mikénti alkalmazásáról szól.
- [48] A telekadó tárgya a teleknek minősülő földterület. A telekadó vagyonadó, ami a vagyoni viszonyokkal arányban álló közteherviselés megvalósítására hivatott. Az adóztatott vagyon értékével, azaz az adóalany teherbíró képességével arányban álló közteherviselés az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése részét képezi a jövedelmi helyzet és a gazdaságban való részvétel mellett. Ezzel önmagában nem ellentétes a területalapú adóztatás, ami praktikus azt jelenti, hogy minél nagyobb a telek, annál több adót kell fizetni, függetlenül a telek értékétől. Az Alaptörvény sérelmére akkor vezet ez a pragmatikus megoldás, amikor az adó funkcióján túlmutatva belátható időn belül a tulajdon elvonásával egyenértékű fizetési kötelezettséghez vezet a telek értékétől elrugaszkodva.
- [49] Ahogyan azt az Alkotmánybíróság megállapította a jelen határozat indokolásának IV/1–2. pontjaiban (Indokolás [26] és köv.), az önkormányzat számára széles mozgástér áll rendelkezésre az adóterhelés rendeleti szintjének törvényi keretek közt való kijelölésére, de ez sem jelent korlátlan felhatalmazást. A súlyosan aránytalan adó elveszíti a közteherviselési kötelezettségen nyugvó legitimitását. Egyszerre valósítja meg az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésének és XIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét. A területalapú telekadó arányosságának a megítélése a széles körben elfogadott módszer szerint pedig nem történhet másként, mint hogy az adó összegét viszonyítjuk a telek értékéhez, figyelembe véve az adóztatás tágabb jogi környezetét, amibe az is beletartozik, hogy ingatlan tulajdonjogával felhagyni nem lehet [a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 5:30. § (2) bekezdés], az adójogi jogviszony jellemzőit és az egyéb releváns szempontokat, mint amilyen többek között az adótárgy társadalmi rendeltetése, ami kiemelkedő jelentőségű lehet például az otthon esetében.
- [50] 3.4. Az adójogi jogviszony jellemzőivel kapcsolatban ebben az ügyben arra szükséges rámutatni, hogy adótárgyak szerint – azaz attól függően, hogy mire irányul az adóztatás – három klasszikus adótípus között tehető különbség a szakirodalom alapján, jóllehet vegyes típusú adó is létezik. Jövedelemadó esetében az adótárgy az adóalany keletkező jövedelme vagy nyeresége. A forgalmi adó az értékesítéshez és/vagy a szolgáltatásnyújtáshoz kapcsolja az adókötelezettséget. Ha az adóztatás magára a vagyonelemre irányul, vagyonadóról van szó. A vagyonadó statikus abban az értelemben, hogy nem a jogviszonyokban bekövetkező változásoktól függ, hanem éppen ellenkezőleg: azt a jogi állapotot adóztatja, amelyben egy adóalany megfelelő jogcím alapján vagyonelemmel rendelkezik az adóév egyik (jellemzően az első) napján. A Hatv. például a tulajdonjogot vagy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vagyoni értékű jogot tekinti megfelelő jogcímnek január 1-jén [vesd össze: Hatv. 12. § (1) bekezdés, 18. §]. Fontos szem előtt tartani, hogy a jövedelemadó, a forgalmi adó és a vagyonadó elhatárolásának az alapja az adótárgy természete, és nem az, hogy az adótárgyat miként fejezi ki a jog pénzben vagy más mértékegységben, amikor az adóalap praktikus és pontos meghatározására törekszik.
- [51] Annak ellenére, hogy eltérő adótípusok különböztethetők meg, jellemzően mindegyik adónak ugyanaz a forrása. Az adót az adóalany a jövedelméből teljesíti, amennyiben az adófizetési kötelezettség funkciója szerint érvényesül. Ez egyszerűbben megfogalmazva azt jelenti, hogy általában a vagyonadót is a jövedelmükből fize-

tik az adóalanyok. Az adó rendeltetésével ellentétes lehet az a helyzet, amelyben a vagyoadó teljesítése érdekében értékesíteni kellene a vagyoadó tárgyát vagy a hatálya alól való kikerülés érdekében más módon kellene megválni annak tulajdonjogától. A vagyoadók körében az adóforrás azért vet fel érzékeny kérdéseket, mert a vagyoadó az előbbiek szerint statikus; nem kapcsolódik hozzá pénz- vagy értékmozgás az adóalany javára. Nincs keletkező jövedelem, amelyből a kifizető levonhatná vagy maga az adóalany megfizethetné az adó összegét. Nem áll rendelkezésre az értékesítésért kapott vagy fizetendő ellenérték sem, amelyből vagy amellyel együtt az adó összege teljesíthető lenne. Ezért az ingatlanokat terhelő vagyoadók mértékének aránytalansága nem mosható össze a másik két adótípus mértékének a megítélésével. A telkek (és az építmények) adómértéke érzékenyebb a túladóztatásra, tehát ezek esetében egy 20–30–40%-os adóterhelés már alkotmányossági vizsgálatot vonhat mag után. Ezzel szemben a jövedelemadóknál és a forgalmi adóknál ez nem egyértelmű. Megjegyzendő, hogy a „munkával megszerzett jövedelem” esetében sarkalatos törvényi szabály állít fel 50%-os felső határt az ezen jövedelmet terhelő összes – akár a munkáltató, akár a munkavállaló által teljesítendő – fizetési kötelezettség mértékére [vesd össze: Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény 36. § (2) bekezdés].

- [52] 3.5. Ezek alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta, hogy konfiskálónak minősül-e az Ör. sérelmezett adómértéke. Ezzel kapcsolatban először arra szükséges rámutatni az önkormányzat válaszára figyelemmel, hogy az Önkormányzati Tanács döntése nem fejt ki *res iudicata* hatást az Alkotmánybíróság Abtv.-n alapuló eljárására (vesd össze: Abtv. 31. §). Az Önkormányzati Tanács ugyanis nem alkotmányossági felülvizsgálatot végez.
- [53] A magyar alkotmánybírósági gyakorlat kezdeti időszakában az volt az alkalmazott zsinórmérték a helyi vagyoadók konfiskáló jellegét illetően, hogy általános adóügyi elévülési ciklusban (5 év) gondolkodva súlyosan aránytalan, ha az adott vagyontárgy értékének 20%-át meghaladja az évi vagyoadó mértéke [vesd össze: 1558/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 506, 507; 1531/B/1991. AB határozat, ABH 1993, 707, 711; 263/H/1994. AB határozat, ABH 1994, 817, 821–822; 360/B/1996. AB határozat, ABH 1998, 629, 638–639; 544/B/1998. AB határozat, ABH 2000, 893, 899–901; 184/2010. (X. 28.) AB határozat, ABH 2010, 900, 909]. Az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy a 20%-os értéktől való eltávolodás nem feltétlenül jár együtt az alaptörvény-ellenességgel, hiszen az Alaptörvény az Alkotmányhoz képest rugalmasabb szabályt rögzít a XXX. cikk (1) bekezdésében, de különös figyelemmel kell lefolytatni minden olyan esetben a normakontroll-eljárást, amelyben az adómérték alkalmas arra, hogy az elévülési idő alatt a telek értékével egyező vagy azt meghaladó összeget vonjon el. Megjegyzendő, hogy az értékalapú technika választása esetén az adómérték törvényi felső határa a telek korrigált forgalmi értékének a 3%-a, ami a telek teljes értékének csupán az 1,5%-át jelenti (vesd össze: Hatv. 52. § 13. pont).
- [54] A bírói indítványban az Alkotmánybíróság elé tárt tényállás szerint a telekadó összege 2019-ben három ingatlan esetében a telek értékének kb. a 78% volt, egy esetében pedig a 228%-ot is meghaladta. Ezek az értékek olyan nagysárendet képviselnek, amely mellett az adómérték konfiskáló jellege nyilvánvalóan fennállt 2019-ben. Ezekben az ügyekben a telekadó egyértelműen minőséget váltott. Az adótárgy értékének a teljes elkobzásához vezetett félévente az egyik ingatlan esetében, illetve minden második adóév első felében a három másik ingatlan esetében. Az adóalanyok arra voltak tehát kötelesek, hogy nagyon rövid időn belül és ismétlődő jelleggel a telek értékével azonos összeget fizessenek meg. Ez az adóterhelési szint az Alaptörvény érdemben vizsgált rendelkezéseivel összeegyeztethetetlen. Olyan mértékben csökkenti az adó tárgyaként szolgáló vagyont, hogy az már nem tud megfelelni eredeti rendeltetésének, ami az Alkotmánybíróság felfogásában a cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapjának a megteremtése [lásd például: 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [189]; 4/2016. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [25]]. Az ilyen mértékű adóval sújtott ilyen külterületi telkek a cselekvési autonómiát sokkal inkább korlátozzák, mint kiteljesedését szolgálják.
- [55] 4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján tanácsban eljárva megállapította, hogy az Ör. támadott adómértéke konfiskáló jellegű, ezáltal egyaránt sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, valamint XXX. cikk (1) bekezdését, és ezért azt a rendelkező rész 1. pontja szerint megsemmisítette.
- [56] Ha az Alkotmánybíróság bírói kezdeményezések alapján semmisít meg egyedi ügyben alkalmazott jogszabályt, a megsemmisített jogszabály az Alkotmánybíróság eljárására okot adó ügyekben nem alkalmazható az Abtv. 45. § (2) bekezdése értelmében. Az Alkotmánybíróság a megsemmisített jogszabályi rendelkezés általános alkalmazási tilalmát a rendelkező rész 2. pontja szerint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és XXX. cikk (1) bekezdése védelme érdekében rendelte el az ugyanilyen tárgyú (konfiskáló telekadó) ügyekben az Abtv. 45. § (4) bekezdése alapján.

[57] Az Alkotmánybíróság az alaptörvény-ellenesség megállapítására és a támadott jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére tekintettel nem vizsgálta az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése sérelmére és a nemzetközi szerződésbe ütközésre vonatkozó indítványi elemeket. Következetes gyakorlatának megfelelően ugyanis, „[h]a az indítvánnyal támadott jogszabályt vagy annak részét az Alaptörvény valamely rendelkezésébe ütközőnek minősíti, és ezért azt megsemmisíti, akkor a további alaptörvényi rendelkezés esetleges sérelmét – a már megsemmisített jogszabályi rendelkezéssel összefüggésben – érdemben nem vizsgálja” {7/2017. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [31]; ugyanezt lásd például: 18/2016. (X. 20.) AB határozat, Indokolás [21]; 4/2016. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [38]; 21/2017. (IX. 11.) AB határozat, Indokolás [24]; 34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [86]}.

V.

[58] A határozat Magyar Közlönyben való közzététele az Abtv. 44. § (1) bekezdésének első mondatán alapul.

Budapest, 2021. április 20.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: III/319/2021.
Közzétéve a Magyar Közlöny 2021. évi 97. számában.

